

19
Απριλίου

Ο Ντίνος Γιώτης γεννήθηκε το 1961 στην Άρτα. **Σπούδασε γεωλογία και Μ.Μ.Ε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, δημοσιογραφία και κινηματογράφο σε ιδιωτικές σχολές.** Δημοσιογράφησε σε αθηναϊκές εφημερίδες και κυρίως σε περιοδικά. Έγραψε σενάρια για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση.

Το 2000 κυκλοφόρησε το πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο "E-mail" από τις εκδόσεις Πατάκη, και το 2004 το "Η αναγνώριση του Μάξιμου Ροδομάνου" από τις εκδόσεις Μεταίχμιο.

Το 2013 επανέρχεται στο λογοτεχνικό στερέωμα, έπειτα από μια αποχή 9 χρόνων, με τις εκδόσεις Ψυχογιός να εκδίδουν το βιβλίο του "Η Γαλλίδα δασκάλα". Πριν από λίγους μήνες, οι εκδόσεις Ψυχογιός εξέδωσαν το νέο μυθιστόρημα του συγγραφέα, το **"Ο Άγγελος που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο"**, για το οποίο μας μιλάει σήμερα.

Για ποιο λόγο επιλέξατε τη διττή αφήγηση, μέσα από τα μάτια του αδερφού του Άγγελου και τα δικά σας, και όχι την πρωτοπρόσωπη; Μια τέτοια ιστορία δεν είναι αρκετά "προσωπική" ώστε να δώσει τις βάσεις για μια προσωπική, εξομολογητική αφήγηση;

Ο Άγγελος αν και ο κεντρικός ήρωας του μυθιστορήματος, εντούτοις είναι παρών-απών. Ταυτόχρονα όμως, οι πράξεις του επηρεάζουν και αλλάζουν όχι μόνο τον εαυτό του, αλλά και τους γύρω του. Έτσι, βρήκα πιο ενδιαφέρον να εξελισσεται η μυθοπλασία από δύο δρόμους. Ο ένας σε πρώτο πρόσωπο από το μικρό

“εύπλαστο” αδερφό που λειτουργεί και ως καθρέπτης πάνω στον οποίο ανακλώνται οι πράξεις του μεγαλύτερου αδερφού και ο άλλος με την τριτοπρόσωπη αφήγηση του συγγραφέα που συμπληρώνει ή και επεξηγεί τα κενά του μύθου.

Εσείς, πώς ακριβώς ορίζετε τον όρο αναρχία και πως τον όρο τρομοκρατία; Πιστεύετε πως ως έννοιες έχουν ταυτιστεί στην σύγχρονη κοινωνία κι αν ναι, γιατί συμβαίνει αυτό;

Το βιβλίο δεν έχει ως θέμα την αναρχία. Μιλάει για ένα μορφωμένο παιδί της μεσαίας τάξης, μεγαλωμένο με στοργή και φροντίδα και χωρίς να φέρει κάποια παιδικά τραύματα, όπως θα περίμενε κάποιος. Ο Άγγελος απομακρύνεται από το σπίτι και την οικογένειά του, αναζητώντας μια απάντηση στην ερώτηση, σύμφωνα και με ένα σύνθημα της εποχής, που έθεσε η εξέγερση των νέων τον Δεκέμβριο του 2008. Όντως, στο μυαλό πολλών ανθρώπων η αναρχία ταυτίζεται με την τρομοκρατία, επειδή είναι προς συμφέρον των ελίτ και των κάθε είδους γραφειοκρατιών να υπάρχει αυτή η ταύτιση. Η λέξη «Αναρχία» είναι ελληνική - όπως άλλωστε και η λέξη «Δημοκρατία»- και παραπέμπει σε μια κοινωνία όχι χωρίς αρχές, όπως αρκετοί υποθέτουν, αλλά χωρίς άρχοντες και αρχόμενους. Να σας θυμίσω μια “αναρχική” μορφή της μυθολογίας μας, τον Προμηθέα που όταν έκλεψε από τους θεούς τη “φωτιά-γνώση” και την πρόσφερε στους ανθρώπους, οι δεσμοφύλακες Κράτος και Βία τον κάρφωσαν στο βράχο για την ανυπακοή του προς τον αρχηγό των θεών Δία. Ή ακόμα την Αντιγόνη, στην τραγωδία του Αισχύλου «Επτά επί Θήβας» που δεν νιώθει καμιά ντροπή να παρακούσει τους κρατούντες- «ούδ' αισχύνομαι έχουσ' άπιστον τηνδ' αναρχίαν πόλει».

Θεωρείτε πως οι νέοι σήμερα, εμπλεκόμενοι με οργανώσεις ή μη, είναι ώριμοι και συνειδητοποιημένοι σε σχέση με τις πράξεις και τα θέλω τους, ή επηρεάζονται από άλλους παράγοντες και -ίσως- οδηγούνται σε συμπεριφορές ακραίες και παραβατικές, στις οποίες δεν θα κατέφευγαν αν κυριαρχούσε η ψυχραιμία;

Ιστορικά, αν το δει κανείς, η αντίδραση των ανθρώπων απέναντι στις καταπιεστικές και δυναστικές μορφές εξουσίας εκδηλωνόταν με διάφορες μορφές: από ατομικές τρομοκρατικές πράξεις μέχρι εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Συνεπώς δεν είναι θέμα ψυχραιμίας, αλλά αμφισβήτησης της καθεστηκυίας τάξης. Των ασθενέστερων έναντι των δυνατών. Ο αγώνας αυτός διαρκεί χιλιάδες χρόνια και πάντα στο παρόν θα συνεπαίρνει τη νεότητα, που έχει την τάση να αμφισβητεί τους πάντες και τα πάντα. Ωστόσο αυτή η επαναστατικότητα, αρκετές φορές, μεταλλάσσεται σε τυφλό φανατισμό και άγονο δογματισμό, με συνέπεια να μην μπορεί να δει κανείς καθαρά και ιδιαίτερα ο άγουρος νέος, τα πράγματα στην ολότητά τους.

Το βιβλίο σας είναι εμπνευσμένο από πραγματικά γεγονότα. Σκεφτήκατε κάποια στιγμή πως μπορεί να προκαλούσατε αντιδράσεις, δεδομένου ότι αποφασίσατε

να καταπιαστείτε με περιστατικά που όχι μόνο είναι πρόσφατα, άρα νωπά στις μνήμες και τις συνειδήσεις, αλλά και που έχουν αφήσει βαθιές πληγές σε πολλές οικογένειες;

Όταν γράφω ένα βιβλίο δεν σκέφτομαι τι θα σκεφτεί ο καθένας. Γράφω για αυτό που βγαίνει από μέσα μου. Διαφορετικά ποιό το νόημα εάν διαβάζοντας ένα βιβλίο δεν μπει σε σκέψεις, όσο επώδυνες και αν είναι αυτές. Άλλωστε δεν ανήκω στην κατηγορία εκείνων που είναι αναφανδόν με τους επαναστάτες, αρκεί αυτοί να έχουν ζήσει στο παρελθόν και να μην ζουν στην εποχή μας.

Ποιος πιστεύετε πως είναι ο ρόλος της οικογένειας, αλλά και των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, στην διαμόρφωση της σημερινής κοινωνίας και των καταστάσεων που συντελούν στην ολοκλήρωση της εικόνας της;

Αν και στη μετανεωτερική εποχή που ζούμε η αποδόμηση της οικογένειας, σε σχέση με παλιότερες εποχές, είναι προϊούσα στην κοινωνία, ωστόσο σε χώρες όπως η Ελλάδα, η οικογένεια εξακολουθεί να παίζει κυρίαρχο ρόλο. Κατά κανόνα με θετικό πρόσημο. Συνεπώς η αγωγή και η διαμόρφωση των χαρακτήρων των παιδιών ξεκινάει πρωτίστως μέσα από το σπίτι. Αντιθέτως, θα έλεγα, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, ιδιαίτερα τα τηλεοπτικά, συνηθίζουν στον μεν τομέα της ενημέρωσης να παραποιούν ή και να αποκρύβουν την αλήθεια, ενώ στην ψυχαγωγία να δίνουν βήμα και αξία στο ευτελές και το μηδαμινό.

Ελευθερία! Μια λέξη που κρύβει μέσα της μια σπουδαία ταυτότητα, η ουσία της οποίας, όμως, μοιάζει σήμερα πιο θολή από ποτέ. Μπορεί ο σύγχρονος Έλληνας - ή και άνθρωπος- να την ανακτήσει;

Η ελευθερία είναι το διαχρονικό πρόταγμα της ανθρώπινης ύπαρξης. Ο Κάλβος το συμπύκνωσε με απόλυτο και εξαιρετικό τρόπο στις τρεις πρώτες στροφές από την ωδή «Εις Σάμον»:

“Όσοι το χάλκεον χέρι

βαρύ του φόβου αισθάνονται,

ζυγόν δουλείας ας έχωσι.

Θέλει αρετήν και τόλμην

η ελευθερία”

Το ερώτημα είναι: τις διαθέτουμε;

Δημοσιογραφία, σεναριογραφία, συγγραφή. Τρεις ιδιότητες που αν και διαθέτουν κοινά στοιχεία, είναι αρκετά διαφορετικές. Ποια αγαπάτε -αν συμβαίνει κάτι τέτοιο- λίγο περισσότερο και για ποιο λόγο;

Τη δημοσιογραφία την εγκατέλειψα εγκαίρως για να ασχοληθώ με αυτό που αγαπώ περισσότερο: τη συγγραφή. Ασχέτως αν πρόκειται για πεζογράφημα ή σενάριο.

Υπάρχει κάποιο βιβλίο πως αν αναγνώστης να το έχετε λατρέψει, ίσως και να το έχετε ζηλέψει σε κάποιο βαθμό, σκεπτόμενος: “Αυτό θα ήθελα να το έχω γράψει!”;

Το έχω ξαναπεί. Είναι τα “Εκατό Χρόνια Μοναξιάς” του Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες.

Ποια είναι η επιθυμία σας για το μέλλον, τόσο ως συγγραφέας όσο και ως άνθρωπος;

Να ζω ελεύθερος.

Έχετε στα σκαριά κάποιο νέο βιβλίο, ή είναι πολύ νωρίς ακόμα για κάτι τέτοιο;

Στα σκαριά όχι, στο μυαλό ναι.

Σας ευχαριστώ θερμά για το χρόνο σας.

Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον.

ΝΤΙΝΟΣ ΓΙΩΤΗΣ